

Holst, nyhedsbrev

April 2023

Nyt fra Civilprocessen

Highlights

Tredje etape af oprydningen i mit betragtelige efterslæb, og vi nærmer os dermed så småt et stadie, hvor nyhedsbrevet faktisk indeholder nyheder. For de flittige læsere vil der derfor været ganske meget læsestof at »samle op på« - det hjælper de enkelte nyhedsbrevs highlightafsnit forhåbentligt lidt på.

Skal man kort sammenfatte de vigtigste nyheder fra marts måned, må det være med følgende nedslag, der alle stammer fra landsretterne:

For det første fik vi med *MAD 2022.268* et konkret men også *ekstraordinært velbegrundet* eksempel på afvisning af en *sag om prøvelse af loves retsstridighed*. Dommen er værd at læse alene for landsrettens gengivelse af *de overordnede rammer for prøvelse af almene spørgsmål*.

Dernæst fik vi med *U 2023.2366 V* en vigtig nuance til *U 2020.2649 V* (der fastslog, at værnetingsreglen i retsplejelovens § 240, stk. 2, ikke finder anvendelse, når sagen anlægges mod en borger). Med månedens afgørelse er det fastslået, at *sager, der anlægges af myndigheden i henhold til en lovhjemlet anmodning fra borgeren, i relation til værneting efter § 240, stk. 2, kan betragtes som anlagt af borgeren*.

Som det tredje highlight vil jeg fremhæve *U 2023.2147 V (FM 2023.26)* om *sagsomkostninger efter isoleret bevisoptagelse*. Afgørelsen, der synes at følge sporene fra *U 2021.4524 H*, er et (sjældent) eksempel på, at rekvirenten ikke tilkendes omkostninger efter en ellers gunstig skønserklæring, *fordi det er åbenbart, at der ikke er retligt grundlag for et krav*.

Endelig vil jeg kort nævne, at vi med *U 2023.1945 Ø* endnu afgørelse (efter *U 2023.1779/2 Ø* fra sidste måned), hvis præmisser måske indikerer en *bevægelse i bedømmelsestemaet efter retsplejelovens § 368 a*.

Retlig interesse

MAD 2022.268 – retlig interesse i prøvelse af lovreglers »retsstridighed«

En brancheforening havde som *mandatar* for 16 landmænd anlagt sag mod Miljøministeriet om »retsstridighed« af en række lovregler og bekendtgørelser (om beskyttelse af det danske drikkevand).

Sagen lignede altså på overfladen sagen om logningsbekendtgørelsen (hvor landsretten og Højesteret accepterede en forenings søgsmål om logningsbekendtgørelsens forenelighed med bl.a. EU-retten), men udfaldet blev et andet. Det indbyder naturligvis til at gøre sig nærmere overvejelser om et ikke helt ukendt – og formentlig tiltagende praktisk – spørgsmål: under hvilke omstændigheder kan der anlægges sag med påstand om, at en lov eller bekendtgørelse er »retsstridig«?

(Det lette svar er i nogle tilfælde: Når søgsmålet er omfattet af gruppesøgsmålsdirektivet, jf. lov om anlæggelse af gruppesøgsmål til beskyttelse af forbrugeres kollektive interesser. Når jeg stiller spørgsmålet her, er det med tanke på de svære sager).

Det fulde svar herpå kræver nok en artikel – eller en afhandling... jeg kigger her på Simon Terp fra Aarhus Universitet – men jeg vil godt love nogle mere almene tanker i min julealmanak.

I kontekst af nyhedsbrevet vil jeg begrænse mig til følgende observationer (der kan suppleres med en henvisning til landsrettens *fremragende* gennemgang af de overordnede rammer):

Der er for det første ingen tvivl om, at *foreninger* efter omstændigheder kan anlægge sager om prøvelse af mere ge-

nerelle spørgsmål (samme adgang tilkommer næppe private, jf. U 2021.3052 H).

Det er ikke en egentlig *actio popularis*, men nok snarere en erkendelse af, at foreningers søgsmål efter omstændigheder er den eneste måde at få prøvet visse love eller bekendtgørelser (og at en sådan prøvelsesadgang kan være hensigtsmæssig, når de pågældende regler berører almene interesser).

En forudsætning er, at sagen anlægges af foreningen i eget navn, og at foreningen *både* er egnet (altså en nogenlunde legitim forening som fører en saglig sag) og *bedst* egnet (altså at foreningen fører sagen, fordi der ikke kan peges på individer, som er berørt).

Inden for dette område beror det på et samlet skøn, hvori formentlig indgår den pågældende regulering »almene betydning« samt mere uhåndgribelige overvejelser om, hvorvidt det konkrete søgsmål vurderes ønskværdigt, om sagen skal admittes.

I U 2022.2162 H (logningsbekendtgørelsen) endte vi på den side af afvejningen, hvor prøvelse blev tilladt.

I månedens afgørelse faldt afvejning på den anden side af linjen. Den nemme forklaring herpå er, at sagen var anlagt af foreningen *som mandatar*. Selvom foreningen processuelt optrådte som part, udsprang ønsket om prøvelse altså fra en gruppe individuelle landmænd – og for individer gælder den udvidede prøvelsesadgang næppe.

Også sagens genstand adskilte sig imidlertid (på en række punkter *som konsekvens af eller i hvert fald som spejlbillede til* forskellen i foreningens optræden i eget navn hhv. som mandatar).

Månedens sag vedrørte således regler, der enten havde karakter af hjemmelsbestemmelser til påbud eller angik beføjelser, som ikke affødte konkrete retsvirkninger.

Det indebar, at bestemmelserne enten ikke kunne siges at være betydende eller dog ikke siges at være betydende for en større kreds – påbudsreglerne vedrørte (trods alt) kun landmænd.

Hertil kommer, at netop reglernes karakter alt andet lige gør det mere sandsynligt, at der ville kunne opstå situationer, hvor prøvelse ville kunne ske med udgangspunkt i et påbud udstedt med hjemmel i reglerne, hvilket på sin vis peger på, at problemet (anskuet fra landmændenes – og ikke foreningens – synspunkt var et spørgsmål om aktualitet. Man var ganske enkelt for tidligt ude).

Saglig kompetence

U 2023 xxxx H – Højesterets kendelse af 30. marts 2023 – om retsplejelovens § 226

Sag BS-38015/2022

Højesteret stadfæstede landsrettens kendelse om tilbagevisning af en sag om driftsomkostningsfradrag for finansieringsudgifter med den velkendte begrundelse, at sagens afgørelse »navnlig beror på konkrete bevisvurderinger«.

Har man først kvalificeret sagen som sådan, er resultatet i forhold til § 226 jo givet (læser man landsrettens begrundelse, er kvalifikationen, og dermed resultatet, i øvrigt ret let at forstå).

Værneting

U 2023.2366 V – om retsplejelovens § 240, stk. 2

Sikkerhedsstyrelsen ønskede rettens ord for, at et amerikansk selskab skulle anerkende, at tre afgørelser truffet af styrelsen var gyldige (når sagen blev indbragt af Sikkerhedsstyrelsen, hænger det sammen med, at denne prøvelsesordning er foreskrevet i lov om produkter og markedsovervågning § 36).

Byretten fandt, at værnetinget i en sådan situation *ikke kunne fastlægges efter retsplejelovens § 240, stk. 2*, fordi sagen ikke var anlagt af myndigheden (bestemmelsen handler om sager anlagt ved »sagsøgerens hjemting« og altså implicit anlagt mod myndigheden).

Herved videreførte byretten (udtrykkeligt) linjen fra U 2020.2649 V, der er omtalt i min Almanak for 2020. (Skal man forstå retsstillingen, vil jeg stadig anbefale at læse *præmisserne i afgørelsen fra 2020*),

Byrettens afgørelse blev herfra spændende – og den er derfor værd lige at opholde sig ved. Da værneting ikke kunne fastlægges efter § 240, stk. 2, var der ikke værneting i Danmark (der var ikke værneting efter nogen af de øvrige bestemmelser).

Det gav byretten anledning til at gøre et kort – og velbegrundet ophold – for at overveje, om det kunne accepteres, at sager efter loven (om prøvelse af den danske Sikkerhedsstyrelses afgørelser) efter omstændighederne slet ikke kan anlægges i Danmark (samme overvejelse gjorde landsretten sig i 2020, og endte med den begrundelse med at »opfinde« et dansk værneting).

Da loven imidlertid ikke indeholdt nogen forudsætning om en sådan national prøvelse, måtte resultatet blive det ved en stringent fortolkning fremkomne – og sagen blev derfor afvist.

Under ankesagens behandling løste landsretten problemet ved efter en konkret fortolkning *at anvende § 240, stk. 2*: »Landsretten finder, at retssager som de aktuelle, hvor Sikkerhedsstyrelsen efter anmodning i henhold til produktlovens § 36 indbringer afgørelser for domstolene, med hensyn til kravet i § 240, stk. 2, om værning i Danmark må sidestilles med retssager, der anlægges mod Sikkerhedsstyrelsen«.

Præmissen er til at læse og forstå (og den fører utvivlsomt til et hensigtsmæssigt resultat), men rejser alt andet lige spørgsmålet, hvordan man adskiller årets afgørelse fra den af byretten citerede afgørelse fra 2020. Svaret herpå må være, at retsplejelovens § 240, stk. 2, som *udgangspunkt ikke gælder sager anlagt af myndigheden*, men at der gøres undtagelse herfra, når *sagen er initieret af modparten* (og det alene beror på særlige prøvelsesregler, at stævning formelt er indleveret af myndigheden).

Det vil i givet fald forventes at slå tilsvarende igennem i så forskellige sager som vedrører prøvelse af administrativ frihedsberøvelse (retsplejelovens kapitel 43 a), afgørelser efter taxaloven (jf. § 16), vagtvirksomhedsloven (jf. § 15), dyrlæge-loven (jf. § 22), lov om autorisation af virksomheder på el- vvs- og kloakinstallationsområdet (jf. § 23), fødevarereloven (jf. § 31), lodsloven (jf. § 13) og mange flere.

Bevisførelse

FM 2022.180 – ikke edition (generel og ubegrundet anmodning)

Jeg vil begrænse mig til at nævne, at der er kommet (endnu) et eksempel på, at en editionsbegæring ikke kan tages til følge, hvis ikke det beskrives nogenlunde præcist, hvad begæringen rettes imod og med hvilket konkret formål.

I sagen – som stammer fra fogedprocessen – ønskede kreditor at få fremlagt materiale ud fra et »generelt ønske om at belyse [skyldners] økonomi«.

Anke- og kærebegrænsninger

U 2023.1945 Ø – om retsplejelovens § 368 a

Marts måned fortsatte, hvor februar slap: med ganske mange sager om retsplejelovens § 368 a (og med en overvægt af disse fra Østre Landsret).

I månedens første afgørelse afviste landsretten en ankesag om dansk værning for et salærkrav mod en person med bopæl i Tyskland.

Afgørelsen ligner på sin vis U 2023.1779/2 Ø (omtalt i nyhedsbrevet for februar), derved at der ikke var reel uenighed om faktum men alene om fortolkningen af den relevante regel.

Man kan argumentere for, at det alt andet lige gør landsrettens »foreløbige prøvelse« efter § 368 a nemmere og mere sikker.

I modsætning til afgørelsen trykt i februar, er landsrettens præmisser i denne ombæring uden omfattende henvisninger til fortolkningsbidrag (og uden tilkendelse af betydelige omkostninger for landsretten til den appelindstævnte), og afgørelsen ligner derved mere den typiske § 368 a-sag – og så alligevel.

Landsrettens præmisser indeholder nemlig en potentielt interessant sætning: »I sagen har byretten foretaget en konkret afvejning af sagens omstændigheder sammenholdt med de påberåbte regler og praksis angående værning«.

Selvom det ikke siges direkte, så peger denne sætning måske på en prøvelsesstandard, der er bygget op om »respekt for byrettens skøn«. Det vil i givet fald være et væsentligt brud med det almindelige to-instansprincip, der efter min forståelse antages at indebære en de novo prøvelse i anken.

Med månedens første kendelse har vi således fået yderligere et vægtigt bidrag til det, der både kan og bør udvikle sig til en drøftelse af prøvelsesstandarder i appelsager – både i sager omfattet af § 368 a og andre sager.

U 2023.2153 V – om retsplejelovens § 368 a (i småsag)

Den anden afgørelse om retsplejelovens § 368 a har jeg mindre at sige til.

Byretten havde i en sag omfattet af retsplejelovens kapitel 39 vurderet, at mellem et hotel og en medarbejder via sms var indgået en lønaftale, og at der i øvrigt var fejl i ansættelsesbeviset.

Der var ikke med ankestævningen fremført nye synspunkter eller fremlagt nye bilag, og landsretten kiggede derfor ind i en mere klassisk situation; en ret simpel bevisvurdering af et begrænset og overvejende skriftligt faktum. Da landsretten umiddelbart kunne tiltræde byrettens vurdering, blev sagen afvist.

Afgørelsen er vist nok den første trykte om anvendelse af § 368 a på småsager, men spørgsmålet var vel aldrig tvivlsomt. (Se også den straks nedenfor omtalte U 2023.2246 Ø. Bestemmelsen gælder som bekendt også i sager fra huslejenævnet og i sager omfattet af kapitel 43 a, jf. U 2017.2720 Ø, men måske ikke i sager fra Sø- og Handelsretten).

U 2023.2246 V – om retsplejelovens § 368 a (i småsag)

Som forudskikket napper vi en tredje afgørelse. Denne ligner med den ovenfor omtalte, derved at den er ret simpel.

Den nævnes derfor først og fremmest som et eksempel på reglens anvendelse (samme anbringender og samme bevisførelse i en sag med et simpelt faktum og uden væsentlig betydning for sagens parter).

Samtidig bekræfter den – da vi jo nu har domme fra begge landsretter – at retsplejelovens § 368 a finder anvendelse på småsager.

Mest interessant er det vel i den sammenhæng lige at notere, at landsretten faktisk tilkendte omkostninger med 2.000 kr. for ankesagen (mindre end man ofte får i § 368 a-sager, men trods alt ikke ingenting).

U 2023.2250 Ø – om retsplejelovens § 389 a

Østre Landsret har ved denne afgørelse fastslået, at retsplejelovens § 389 a finder anvendelse på kære af byrettens tilførsel af en forligstekst til retsbogen.

Det »tidsmæssigt« interessant var, at forliget var indgået og ført til retsbog efter hovedforhandlingen (og den kærende part mente derfor, at vi tidsmæssigt var uden for bestemmelsen).

Kender man lidt til praksis på området var resultatet imidlertid let at forudse – det tidsmæssige kriterium, der blev søsat i U 2015.2540 H, er således rutinemæssigt anvendt på afgørelser truffet tidsmæssigt (kort) efter hovedforhandlingen men under omstændigheder, hvor det kan sidestilles med en kendelse truffet under hovedforhandlingen, jf. også landsrettens ganske pædagogiske præmisser (særlig sammenlignelig er vel U 2016.1023 Ø om ophævelse af rejseforbud, hvor anmodningen var fremsat under hovedforhandlingen men spørgsmålet afgjort efter).

U 2023.22775 Ø – om retsplejelovens § 389 a og opsættende virkning

Vi fik tre afgørelser om retsplejelovens § 368 a, og minsandten om vi ikke fik to om § 389 a.

Kendelse nr. 2 var dog lidt mere interessant, da spørgsmålet ikke kun var, om reglen fandt anvendelse på en beslutning om tinglysning af stævning (det gjorde den), men også om anmodningen kunne tillægges opsættende virkning. Spoiler alert: Det kunne den ikke.

Afgørelsen kan læses i sammenhæng med U 2023.1236 Ø (om opsættende virkning ved ansøgning efter § 253), som jeg omtalte i min gennemgang af februars afgørelser. Her skrev jeg:

»Opsættende virkning af appelskridt kræver almindeligvis hjemmel, (se U 2011.3075/1 H, FM 2021.61 og FM 2018.19). Det beror derfor på den enkelte situation, om en ansøgning til Procesbevillingsnævnet kan tillægges denne virkning. Det er bl.a. en mulighed ved kære af kendelser, som ikke har karakter af delafgørelser, og som derfor appelleres med tilladelse i henhold til § 389 a, jf. § 395, 2. pkt.«

Det er stadig korrekt, men problemet i sagen var et andet. Kendelsen var i sagen kæret uden tilladelse (og blev derfor afvist). Landsretten fandt *derfor ikke at have hjemmel* til at tillægge ansøgningen til Procesbevillingsnævnet opsættende virkning.

Resultatet må være korrekt. Opsættende virkning kræver hjemmel, og den relevante hjemmel er her § 395, 2. pkt. Kompetencen efter denne bestemmelse tilkommer den ret, hvortil der kæres, og det forudsætter sprogligt, at afgørelsen er påkæret (hvilket igen kræver tilladelse).

Opsættende virkning kan derfor som også anført i »Appeltilladelse« først komme på tale, når sagen faktisk er kæret (med Procesbevillingsnævnets tilladelse).

U 2023 xxxx H – Højesterets beslutning af 30. marts 2023

Sag BS-37131/2022, BS-37142/2022 og BS-37160/2022 – den materielle afgørelse er trykt som U 2022.5133 SH.

Vi slutter afsnittet om appelbegrænsninger med månedens afgørelser (tre beslutninger i et sambehandlet sagskompleks mod Forbrugerombudsmanden) om retsplejelovens § 368, stk. 4.

Det interessante er i denne sammenhæng, at Højesteret *tillod appellen* af sagen, der med Højesterets ord »rejste principielle spørgsmål, og da sagens udfald må antages at kunne få væsentlig samfundsmæssig rækkevidde«.

Sagen vedrørte fortolkning af markedsføringslovens § 24, stk. 1, der er jævnlige anvendt men sjældent prøvet i trykt praksis, og alle parter havde erklæret sig til fordel for appel.

Jeg har tidligere skrevet, at domstolene i relation til § 226 ses at have en vis respekt for en myndigheds oplysning om, at et spørgsmål er af væsentlig betydning – men omvendt er mere selvstændige i prøvelsen af, om det pågældende spørgsmål er principielt. Det er en nærliggende tanke, at netop Forbrugerombudsmandens tilkendegivelse af, at der vurderedes et behov for afklaring af bestemmelsens fortolkning, har haft en vis tyngde.

Oprejsningsbevillinger

U 2023.2072 Ø (SKM 2023.224) – ikke tilladelse til at geniværk-sætte anke

I min Almanak for 2022 omtalte jeg bl.a. U 2023.459 Ø, hvor en advokats fristoverskridelse ved indlevering af ekstrakt med 1 minut fik sagen afvist (under konkrete omstændigheder).

Månedens sag udspringer ikke af præcist denne dom – hvad jeg ellers først nåede at tænke – men af en stærkt sammenlignelig sag.

Også her havde en advokat forsømt at indlevere ekstrakt rettidigt, hvorefter landsretten afviste ankesagen.

Når en ankesag afvises, står man som appellatant i en træls situation. Man kan ikke som i første instans frit genanlægge sagen (det kan naturligvis også være afskåret i første instans, f.eks. på grund af søgsmålsfrister eller forældelse). Derimod kan man inden for rammerne af retsplejelovens § 372, stk. 3, få ankesagen taget under fornyet behandling – bl.a. hvis afvisning skyldes fejl begået af en advokat (jf. U 1982.109 H, U 1982.318 H og U 1984.979 H, der på dette punkt synes »venligere stemt« over for advokatfejl end andre oprejsningsbevillingsregler).

Det redede bare ikke appellanten i månedens afgørelse, fordi denne – med landsrettens ord – »med vilje undlod at indsende ekstrakt«. Så er der heller ikke grund til at være flink...

(Den i appellansens procedure citerede afgørelse fra Østre Landsret om samme bestemmelse er ikke trykt. Den lyder ellers interessant).

Sagsomkostninger

U 2023.2147 V (FM 2023.26) – sagsomkostninger i isoleret bevisoptagelse

I en sag om isoleret bevisoptagelse vedrørende (påståede) mangler ved en fast ejendom blev den indklagede sælger ikke pålagt sagsomkostninger.

Emnet er mere spændende end det lyder, for som læsere af mit nyhedsbrev vil vide, er det ikke en let øvelse at afgøre, hvornår en rekvirent skal have tilkendt omkostninger, når erklæringen er »lidt gavnlige«. Ofte bruges formuleringen, at det på baggrund af skønserklæringen ikke kan udelukkes, at rekvirenten har et krav – men der er nuancer, både i relation til sagens genstand, skønserklæringens formulering og karakteren af den indstævntes eventuelle indsigelse (er man interesseret, har jeg forsøgt at samle nogle tanker i forbindelse med analysen af U 2021.4524 H i Almanakken for 2021, der desuden indeholder hele 8 landsretsafgørelser om emnet).

I den konkrete sag havde skønserklæringen peget på mangler, og sælgerens væsentligste indvending var, at et krav mod ham ville være afskåret efter lov om forbrugerbeskyttelse ved fast ejendom (fordi der var udarbejdet tilstandsrapport).

Denne indsigelse er analytisk interessant, fordi den har karakter af et juridisk argument, som ikke har nogen direkte tilknytning til skønssagens genstand (lidt på samme måde som en indsigelse om forældelse). Det er i denne sammenhæng endnu mere interessant, at landsretten faktisk forholder sig til den juridiske indsigelse og på baggrund af ganske udførlige præmisser konkluderer, at der uanset skønserklæringen ikke kan antages at bestå et krav mod indstævnte.

Præmisserne ligner U 2021.4524 H og afgørelsen ser jeg som en opblødning – eller i hvert fald udtrykt for en anerkendelse af, at omkostningsvurderingen i sager om isoleret bevisoptagelse også handler (lidt) om den underliggende tvist.

(I 2021 skrev jeg om U 2021.4524 H, at den »efter min forståelse [viser], at retterne ved anvendelsen af kriteriet »ikke kan udelukkes, at rekvirenten på baggrund af bevisoptagelsen kan rejse et krav« (U 2001.2371 H) skal foretage en overordnet vurdering af det påberåbte juridiske grundlag for et eventuelt krav«. Det passer vel meget godt også i denne måned).

U 2023.2167 Ø – salær fastsat efter påstandsbeløb

Da en sag om personskadeerstatning blev forliget mod betaling af 2,1 mio. kr., opstod spørgsmålet, om den beskikkede advokat skulle have beregnet honorar efter forligsbeløbet eller påstandsbeløbet (2,9 mio. kr.). Østre Landsret gik med sidstnævnte.

Afgørelsen følger efter min opfattelse fint de i præmisserne citerede afgørelser fra Højesteret (U 1999.1414/2 H og U 2020.915 H, hvortil kunne føjes U 2007.1587 H).

I øvrigt er det interessant at notere, at landsrettens præmisser direkte henviser til tidspunktet, hvor sagen blev forliget (og understøtter, at der beløbsmæssigt blev udmålt til lidt over 2/3 af de vejledende takster).

U 2023.2178 SH – om anvendelsesområdet for retshåndhævelsesdirektivet

Det er nu veletableret, at danske domstole i sager omfattet af retshåndhævelsesdirektivet kan anvende de almindelige sagsomkostningsregler, men at disse skal fortolkes direktivkonformt, hvilket i langt de fleste sager fører til højere omkostningsudmålinger.

Derfor er det praktisk væsentligt, om en sag falder under direktivets område.

Månedens afgørelse bygger videre på U 2022.3895 Ø (se Al-

manakken for 2022, s. 22), der overordnet illustrerer, at det for omkostningsudmålingen er afgørende, om den materielle sag vedrører krænkelse eller håndhævelse af rettigheder omfattet af direktivet.

Det gjorde den konkrete sag ikke (den var anlagt mod Ankenævnet for Patenter og Varemærker og vedrørte nævnets manglende inddragelse af et spørgsmål om dobbeltbeskyttelse efter brugsmodelloven).

I øvrigt er det lidt interessant at læse Sø- og Handelsrettens begrundelse for at afvise sagsøgernes påstand 2 om hjemvisning af nævnets afgørelse. Denne var, med rettens ord, uden selvstændigt indhold, da en dom i overensstemmelse med den principale påstand (ugyldighed) ville føre til det samme.

Når afgørelsen er korrekt, hænger det sammen med, at der ikke var anført andre synspunkter til støtte for hjemvisningen (end afgørelsens ugyldighed).

TFA 2023.87 – fri proces og omkostninger i ægtefælleskiftesag

Landsretten fandt i medfør af retsplejelovens § 332, stk. 2, at en ægtefælle, der efter skiftet havde fået udbetalt et (foreløbigt) boslod på ca. 7.000.000 kr., skulle erstatte udgifterne til fri proces.

Afgørelsen flugter med motivudtalelserne om, at erstatning til statskassen i skiftesager navnlig bør komme på tale, når den pågældende part efter sagen har sådanne midler, at vedkommende kunne have ført sagen uden fri proces (L 132/2005 og fra praksis U 2008.2236 Ø, U 2009.277 V, U 2016.1083/1 Ø, U 2016.3503 V, FM 2020.258 og FM 2022.87).

Øvrige spørgsmål

U 2023.1884 Ø – inhabilitet ved tidligere sagkyndig beslutning

Ved afgørelsen – som uanset sætningen »efter en samlet vurdering af de foreliggende oplysninger« er udformet med generelt anvendelige præmisser og derfor nok kan tages til indtægt for en almindelig regel – er det fastslået, at en person, der tidligere har truffet sagkyndig beslutning om samme materielle spørgsmål (efter AB18) ikke kan virke som skønsmand under en senere retssag (fordi han ved den sagkyndige beslutning i hvert fald på et foreløbigt grundlag kan siges at have taget stilling til de tekniske spørgsmål).

Afgørelsen flugter efter min forståelse af voldgiftspraksis med, hvordan det tilsvarende spørgsmål behandles ved Voldgiftsnævnet for Bygge- og Anlægsarbejder.

Publicerede afgørelser

I marts har Ugeskriftet, Fuldmægtigen og de øvrige anførte tidsskrifter trykt følgende afgørelser, der er omtalt i mit nyhedsbrev for februar samt tidligere nyhedsbreve som angivet:

- U 2023.1972 H – om retsplejelovens § 368, stk. 4
- U 2023.2002 H – **»vindende part« i en hævet sag**
- FM 2022.167 (U 2023.897 V) – om retsplejelovens § 389, stk. 2, 2. pkt. (kære af sagsomkostninger)

Kristian Torp
E, kto@holst-law.com
T, +45 8934 1162
M, +45 3010 2223